

[Per Hækkerup.]

USA, og uanset at vi føler både forpligtelser i forhold til den alliance og tryghed ved den alliance, har vi hævdet og vil fortsat hævde vort eget syn på internationale problemer. Det betyder ikke, at vi ikke tager hensyn til vore allierede, men det betyder, at dette hensyn til vore allierede indgår i en samlet overvejelse af, hvilke udenrigspolitiske standpunkter Danmark skal tage, og det er en overvejelse, som den danske regering og det danske folketing foretager helt uafhængigt af, hvad andre stater måtte ønske at påvirke os til. Jeg vil derfor absolut tilbagevise med henvisning til, hvad vi har gjort, påstanden om, at vi skulle være blevet USAs lakaj.

For det femte vil jeg nævne, at man siger, at Danmark er igennem NATO blevet knyttet til et urocenter i den europæiske politik, til Tyskland; der findes i Tyskland politiske kræfter, som vi absolut må vende os imod; ser vi ikke nyfascistiske og nynazistiske kræfter rejse sig i Tyskland, og er det ikke farligt for Danmark at være i en Atlantpagt sammen med dette Tyskland? Idet jeg henviser til det, ministeren sagde om Tysklandsproblemet — og jeg er helt enig i bemærkningerne om nødvendigheden af Tysklands forening og dette problems sammenhæng med den europæiske sikkerhed og det gensidige vekselvirkningsforhold, der findes imellem disse to begreber — vil jeg gerne sige: vi må aldrig glemme i dette land, at vores udenrigspolitiske problem nr. 1 er mod syd. På godt eller ondt er vores udenrigspolitiske problem nr. 1 mod syd, og vores interesse er at styrke de ægte demokratiske kræfter og at samarbejde med de ægte demokratiske kræfter i Tyskland og ikke vige tilbage for de tendenser, der måtte være også i Tyskland til nynazisme. I øvrigt tror jeg ikke, tendenserne i Tyskland er større end andre steder i Europa. Jeg tror, at i de fleste europæiske folk vil det være muligt at påvise op til en halv snes procent af befolkningen, som i virkeligheden nærer så reaktionære tankegange, at man må betegne dem som mere eller mindre fascistiske, det være sig i Tyskland eller i andre lande. Men det, der er det afgørende for os, er, at hvis vi skal gøre det bedste for at løse vort eget sikkerhedsproblem, må vi samarbejde med de ægte demokratiske kræfter i Tysk-

land imod de nynazistiske kræfter og ikke trække os tilbage og overlade dette område alene til en indre kamp, hvor tysk demokratiske traditioner ikke er så stærke, at de ikke har godt af støtte fra andre lande med ældre demokratiske traditioner.

For det sjette anfører man, at vi er kommet i et ubehageligt selskab med Portugal, med Grækenland osv. Det er vi, det lader sig ikke bestride; men har vi ikke netop i kraft af vort NATO-medlemskab, har vi ikke netop i kraft, for så vidt Grækenland angår, af vort medlemskab af Europarådet været i stand til at hæve vor røst for de synspunkter, som er vore, og gøre det med en større vægt, end hvis vi var uden for sammenslutninger eller organisationer, hvor disse lande er repræsenteret? Jeg skal gerne erkende, at vi må altid være varsomme med udformningen af vore betragtninger og tilkendegivelser, hvor det drejer sig om andre landes interne anliggender; men vi står her, når det drejer sig om Portugals kolonipolitik, i FN over for problemer, som vi må tage stilling til, og vi står, når det drejer sig om Grækenland i dets forhold til den europæiske menneskerettighedskonvention, over for spørgsmål, som vi ikke kan undlade at tage stilling til, og jeg kan kun sige, at vi har i begge tilfælde efter min opfattelse taget de rigtige standpunkter.

Så meget om Danmarks specielle stilling i NATO.

Må jeg dernæst vende mig til det spørgsmål, som også indgår i diskussionen: hvad har vi af andre muligheder som generel linje for vor udenrigspolitik end den, der er fastlagt? Ja, nogle tror, at Danmark kan bygge sin sikkerhed på vort medlemskab af De Forenede Nationer. Jeg er så stærkt som nogen tilhænger af at udbygge og styrke De Forenede Nationer; jeg mener, det må have en aldeles afgørende betydning også for Danmark, at dette sker; men vi ved også af smertelig erfaring — ikke vor egen, men vi har set andre landes smertelige erfaring — at alene at bygge sin sikkerhed på det forholdsvis ufuldkomne FN, vi har i dag, det kan vi ikke. Derfor er vi nødt til at supplere vort medarbejderskab i FN med andre sikkerhedsmæssige garantier. Deri ligger ingen underkendelse af FN's betydning og fremtidige muligheder og ingen underkendelse af, at vi skal sætte vore kræfter